

No 's tornen els originals.
Dels treballs ne son responsables els
seus autors.

→ Periòdic independent. - Surt dugues vegades cada mes ←

NOSTRES CÒL·LABORADORS

Sebástia Mestres

Es el nostre convilatà un músic inspirat que no ha conseguit popularitat per un excés de modestia

Té obres mestres que si resucitessin els clàssics de l'harmonia i de la composició no desdenyarien de suscriure llurs pàgines.

Té maneres melòdiques i franques.

La tècnica es moderna, però sense caurer en el modernisme xavacà i cursi de la joventut ignorant i pretenciosa.

Sa música es de sentiment, espresiva i sedueix per sa espontaneïtat.

En alguns moments la frase musical té tanta eloqüència que enterneix profundament.

Té doncs un temperament sensible, té 'l cor d' artista; això es, que els estudis l'han perfeccionat, l'han refinat, però 'l art l' ha sentit des de la infantesa

Sap además tractar molt bé la part vocal, lo qual es avui dia un cas escepcional, porque les obres modernistes son la negació de la expresió vocal, ja que se sacrifica la veu al conjunt orquestal, que cubreix al cantant de tal manera que queda ofegat.

Té, además, facilitat per a expresar amb la ploma lo que vol, de lo qual ne tenen proba els nostres llegidors.

Per primera vegada, l' any 1906, consentí que un treball seu fos conegut pel públic. Es aquest *Insomni*, una composició orquestal, plena de inspiració i que li fou recompensada amb llargs aplaudiments.

Després li estrenaren a Barcelona, la escena dramática *L' ànima en pena*, lletra d' en Anicet de

Pagés, que ell mateix dirigi i tingué que esser repetida a instancies del públic que l' aclamava.

L' any 1910, estrená la *Polonesa* a Sant Sadurn de Noia, amb la cooperació de la orquesta *Els Escolans* per ell dirigida. Aquesta pessa musical li valgué un sorollós éxit,

De les dugues primeres pàgines de concert ne parlá la premsa barcelonina amb molt d' elogi.

Ha produït una col·lecció de cançons per a cant i piano amb lletra de Mossén Cinto i quins titols son els següents:

La filla de Maria, Fent creus, El roser de tot lo món, Cançó de les flors, i la popular *Mare de Deu*, amb lletra del llorejat poeta en Josep Carné, armonisada admirablement.

Entre altres, té una pessa per a violí i piano, *Planys*, que es una joia. Casualment llegirem els el·logis que en feu un periòdic alemany al donar compte d' un concert que tingué lloc en el *Cilhar Theater* de Röntlingeu.

Sabem que té una òpera fantástica en un acte que 's titula *La filla del Rei Amand*, lletra d' en V. Caldés Arús, traduïda al italià per O. Biogi Vorgheter. D' aquesta o-

bra ne donaren una audició íntima a Roma i ne ferer molts el·logis, tan per l' inspiració, com per el treball armònic i contrapuntistic.

Ha escrit un drama musical en dos actes, *Maria Angela*, lletra dels nostres benivolguts amics i col·laboradors N' Agna Canalías i en Miquel Gras Vila.

I per últim está acabant una òpera en tres actes de la que n' hem sentit uns fragments i 'ns entusiasma per son indiscutible mèrit i bellesa artística. El llibre es del inspirat poeta Ambrosi

Sebástia Mestres

Carrion, nostre amic estimat i col·laborador. En Sebastià Mestres es jove i hem de pregar-li que sigui una mica més pròdig amb sos treballs; que no fassi com l'avar amb sos tresors, que si tresors son les seves obres, hi han molts pobres que 'n necessiten almoina per a esplai del l'ànima.

Les Mancomunitats

FESTA. *periòdic independent.* Això diu nostre portada.

FESTA es un periòdic excepcionalment cultural i literari que barreja en son programa una mica d'humorisme de bona llei per a ajudar a fer-lo un xic més deliciós.

Devant de tot cas polític i això que durant sa vida n'ha presenciat de bastant notables, nostre periòdic ha restat impassible i si tan important ha estat ha reservat un petit lloc en la secció de *Noves* donant coneixement als seus llegidors i abstenint-se bé prou de fer-hi el més petit comentari.

FESTA ha anat seguint el seu planol i no l'han venguda ja mai ni vents huraganats dins meteix de son casal, ni valents articles de personalitats literaries que no ha publicat per volguer abstenir-se de formar en cap partit. Amb el número vuité que avui veu la llum a la vila, encara no hem inaugurat la *Tribuna Lliure*, proba palpitant que no 'ns plau res que es refereixi als assumptes que 'ns poden portar perturbacions en les amistats de companys nostres.

Però avui ens trobem enfront de un fet que no podem passar lo de llarc, ni podem anomenar-lo sens alabar-lo. Quan un periòdic català, de catalans redactors i llegidors catalans, veu en el transcurs de sa vida una gaia guarnidura a la patria Catalunya, ha de sacrificar-se i no anomenar-la per pô de ofendre a un partit, ni per pô de ofendre a molts? Qué pot-ser tots els figurants en determinats partits, sigui quin sigui, no ha d'estimar a la seva patria?

Qué pot-ser el enemic català del catalanista no estima tan a Catalunya com el seu adversari?

Pot no seduir-los les idees dels últims, pot no defensar-la públicament, però ell tindrà reservat en son cor, en un reconet més o menys fondo l'amor a la seva mare patria.

Vagi doncs, no per a els catalanistes, sinó per a tots els fills de Catalunya, la enhorabona més cordial, que FESTA els envia i de quina ella mateixa en pren part, tot reflexant-la en la seva ànima, per el gran triomf alcançat en l'assumpte de les Mancomunitats, sabiament portat a sa fi, com sabiament ho porta sempre, el poble català.

S. M. el Rei Don Alfons XIII ha firmat el decret.

Aleluia, catalans!

LA REDACCIÓ.

MUSICADES

CHOPIN I SLS OBRES

No podem ja mai amagar que tenim una veritable debilitat per aquest home superior d' accents apassionats i eloqüents de forma, d' estil enlairat, d' aquell art personal i distingit, que tant sols trobà aquell home incomparable que 's deia Chopin.

Jo admirador i devot fervent d' aquest portentós i incomparable músic, crec un deurer de consciencia el parlar del ingeniós i romàntic infortunat compositor polac.

Lizt, l' autor de les famoses rapsodies, deia: «Es impossible estudiar i analitzar amb cuidado els treballs de Chopin sens trobar en ells bel·leses d' un ordre perfectament nou, formes d' una contextura harmònica tan original com sabia.»

I tenia raó el mestre; perque Chopin es justificava sempre amb claretat i riquesa d' estil, i dic que 's justificà sempre, perque el seu atreviment ja mai degenera amb estravagancies ni estridencies.

Elegant amb abundancies de combinacions, sempre amb gracia i habilitat, atractiu amb un valor tèòric incomparable.

Les obres d' aquest autor son d' aquelles que fan i faràn època.

Chopin ha deixat un voluminós bagatge d' obres que l' han fet immortal.

A qui sinó a ell devem l' extensió d' acorts fixos, ja en arpégis, cromàtic i en armònics; la popularitat de les obres d' aquest mestre dubto que les tingui un altre, car no hi ha concert en el que no hi figurí el venerable nom de Chopin.

Quan i quan vos devem, oh portentós i gran compositor!

Vos que amb la vostra forta técnica i riquesa harmònica, ens haveu fet sentir i veure efectes que sense vos hauriem desconegut.

Vostres obres estan impregnades d' un ambient pur i enlairat, d' un tendre sentit altament popular, tractat sabiament, espiritualitzant, més, ornejant amb les formes del Art, la música de vostra patria; just es doncs que la patria tota, aclami ben alt el nom del gloriós Chopin.

Qui es que no recorda les *Poloneses*, *Boleros*, *Balades*, *Impromptus*, *Nocturns*, *Schersos*, *Preludis*, *Sinfonies*, *Masurques*, *Valsos*, etc., etc., i que 'n direm de l' escola chopeniana, els famosos estudis. Aquests estudis son variadíssims, son aspectes que ofereixen joies, ses amplíssims arpégis tenen una arrogancia i una empenta irresistible, els acords s' llisquen suaument, sense brusquetats i amb combinacions de clàsica pura, i fragancia esquisida de romanticisme.

Quan a n' el colós del piano Franz Lizt arribaren per primera vegada a ses mans els estudis que Chopin li dedicava, s' apoderà tot seguit del manuscrit, i reclós per espai de quinze dies a un reduït lloc de la casa Erard de Paris, estigué estudiant aquell hermós tresor musical que Chopin ofrenava a aquest colós mestre de piano.

El famós pianista rus Rubinstein deia de les masurques:

«Benvingudes siau joh perles del més pur orient! Benvinguts preciosíssims joiells de la corona de nostre Mestre!

FESTA

Petita es vostre grandaria, empró ric vostre contingut, son pedres precioses quin raig de sol del geni resplandeix abm mil matïços. ¡Benvingudes siau encantadores masurques!»

I que direm també de la célebre *Marcha fúnebre*? Poques peçes han tingut ni tenen la celebritat d' aquesta marxa qui amb desbordament d' ellogis entusiastes han parlat tots quants critics en el món han passat.

Barbette deia en termes de grandesa:

«Es Llatzer que rasca amb ses ungles la pedra de la fossa i cau rendit per l' esforços, la fam i la desesperació.»

Per a donar una ideia del temperament artístic i l' amor que sentia per la música popular molt característica a Chopin, i els recorts mai oblidats vers sa volguda patria, quan presentia sa propra mort, deia eixes mateixes paraules:

«No hi pogut sortir de casa, el metge ve a veurem cada dia, de manera que anit he pogut anar a tocar al concert que la colonia polaca donava, per cert que fou molt lluit.

«Hi tornat desseguida a casa, no poguent tancar els ulls en tota la nit.

«Perque Deu no se m' emporta d' una vegada en lloc de deixar-me morir pausadament.

«Ademés m' atormenta aquesta escocesa Mad. Erokiné que 's molt religiosa, porta sempre sobre seu un exemplar de la Bíblia, resa salms i no para de dir-me que l' altre vida es millor que aquesta.

«Jo li responc amb cites de la Sagrada Escritura i li asseguro que sé perfectament tot lo que eila pot dirme.

«Penso i recordo molt ma casa paterna, a ma mare i germans.

«¿Entre tan que s' ha fet del meu art?

«¿I el meu cor a qui l' hi deixat?

«Apenes recordo els cants de ma patria.

«El món se 'm va escapant... me perdo... quasi no tinc forces.

«El dia que m' esforso per aixecar-me, torno a caure més aixafat que mai.

«No 'm queixo, dic lo que sento, 'm trobo més aprop de la fossa que del talem nupcial.

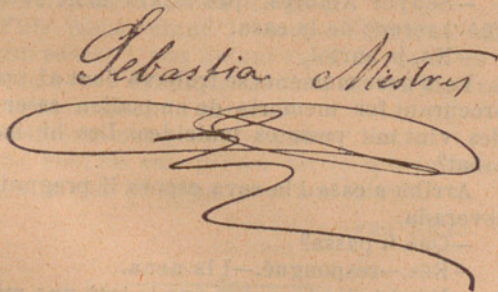
«Però el meu esperit està calmat: estic resignat. ¡Oh patria meva quan te tornaré a veure!»

Amb quin dolor parla Chopin, l' artista, el músic; massa preveia aquell cos malaltís, que la vida se li escapava sense poguer veure acabada la monumental obra per ell començada.

Chopin feu ofrena a la patria tota, d' un hermos ramell de música popular, teixit en hores d' angoixa i presagis d' amor.

Cantem a unís un himne enaltint la memoria del virtuós pianista, insigne i genial compositor en Frederic Chopin.

Sebastia Mestre

Concert en el «Cine Delicies»

Amb un plé d' aquells que deixen un agradable recort a les empreses, se celebrà la nit de Nadal la funció especial i de gran moda.

Aquest humil cronista estava col·locat entre tres dones i sis o set canalletes que li privaven tota mena d' acció, puix se 'n veia un embull cada cop que tenia necessitat de gratar-se o de portar-se el mocador al nas, puix els cronistes, encara que siguin musicals, també s' encostipen i també tenen picó.

Jo prou allargava el cap per a veure si descobriria un lloc on amb tota comoditat pogués escoltar el concert que la empresa 'ns anunciava, però tot estava igual, els meus ulls no veien més que una confosa massa de carn que amb les mirades fites a la tela de les progeccions s' interessava amb les aventures d' uns *toreros*.

El públic encara anava entrant, prenent per assalt passadiços, on ultimament hi col·locaren cadires i tamborets, essent impossible transitar...

Com que aquelles criatures no estaven mai quietes, vaig pregar a llurs mares que fent ús dels drets maternal possessin una mica d' ordre als tendres infants.

La que semblava tenia més genit se 'm va encarar descomposta dient-me més o menys:

—Que vol que les llensi a les criatures?

—No, dona; no es això lo que pretenc.

—Perque no venia més aviat hi hauria pogut escollir amb comoditat un bon lloc on no hi haguessin criatures.

—Consideri que avui es la diada de Nadal i no 's pot anar depresa, puix entre el gall i els turrons se passa l' estona a taula.

—Doncs no se que dir-li. Queixis a les autoritats perque permeten se despatxin més entrades de les que hi caben.

Devant d' aqueixes raons convinents vareig callar i carregant-me de paciència i fent un esforç superior a mi, no vareig gratar-me més ni vareig bellugar-me.

Al acabar-se les mil peripecies d' una gitana i i uns *toreros*, van sortir a la tela cinematográfica unes lletres anunciant el concert.

La sala se il·luminà, tiraren el telò amunt i es presentà davant del públic que 'l saludà amb una sorollosa ovació la simpàtica figura del bariton senyor Valls.

Quan la representació de *Il Trovatore* ja vaig donar mon humil parer sobre el senyor Valls, al qui li reconeixem qualitats.

Els picaments de mans que escoltà durant el seu treball, compost de tres pessés de concert, fou fill de l' entusiasme que despertà a n' el públic, que sap premiar la tasca dels artistes.

La senyoreta Sabater estigué molt discreta amb les tres pessés de concert, que cantà amb molt gust. Llàstima que sa veu no siga més potent, puix els aguts no brillaven amb prou força. Amb tot i això fou justament aplaudida.

I del tenor senyor Blavia, que 'n direm? Per a dir que ho va fer molt malament, tan se val que no 'n parlem, encara que mereix fer recalcar que amb *L' Africana* va estar fusellable, puix el conegut «Oh, Paradiso!», «¡Oh mare meva!» va esser una desafinació seguida. Crec que 'ns hauria agradat més cantant l' americana del *Pom-pom* o no cantant gens.

Al acabar el concert vareig sortir del mig d'aquelles tres dones i sis o set canalletes, amb fam de poder-me bellugar al meu gust i cantant d'alegria al veure que 'm podia bellugar sens demanar permís a ningú, quan al trobar-me al carrer vareig adonar-me que cantaba a mitja veu «Oh, Paradiso!» i vareig quedar convenut que ho feia millor que 'i senyor Blavia i això que no soc tenor.

WELLF.

Els reis porten lo que se 'ls demana

—Diéu, dotze mil pessetes Viuda i fills Brugueira i vuit mil Romeu, Massip i Companyia, ¿veritat? Això ho preguntava el senyor Ambrós caixé d'una casa de banca, al cobrador.

—Això meteix,—respongué aquest, retirant-se de davant de la finestreta.

—Bé; ja ho assentaré demà, puix que tinc la caixa tancada, pensà; i agafant un paper, feu uns números que junt amb els bitllets se ficà a la butxaca del abric que portava ja posat, feia uns moments. Després tancà la obertura amb la presilla subjectadora. ¿Com deu estar la nena? se preguntava sortint a la Rambla i agafant lo tramvia de Gracia. Hi ha anat lo metge? ¿Com la deu haver trobat? ¿Ha baixat la temperatura? Totes aquestes preguntes s'anaba fent, una després del altre sense trobar resposta categòrica puix que si el desig li feia esser optimista lo fatalisme 'l feia temer lo pitjor i fins passava per la seva imaginació la temensa d'un fatal desentllàs, arribant a veure un enterrament, amb un cotxe blanc i ell al darrera tot vestit de negre, amb lo cap baix i 'ls ulls rojos de les llàgrimes.

Amb aquest estat d'ànim tombà 'l carrer de sa casa i batent-li 'l cor estirà 'l coll abans d'arribar davant del portal, per a veure si hi havia mitja porta tancada.

Adelerat pujà les escales i trucà suauement a la porta del pis.

—Com està—preguntà a la seva esposa que sortí a rebrel.

—Igual,—respongué aquesta. Diu lo metge que si logrém passar un parell de dies, potser la salvarem.

Ambdós entraren al menjador.

El senyor Ambrós besà als demés nens, i per cada un tingué una frase carinyosa.

—¡Papá!—digué 'l més petit un nin ros de tres anys,—que ja has tirat la carta pels Reis?

—Sí,—digué 'l senyor Ambrós i acompanyat de la esposa, se dirigí a la seva cambra. Al costat del llit de matrimoni hi havia un llit de metall daurat amb un pabelló de tul rematat per una llaçada de seda, lo qual denotava 'l bon gust de la mareta que amb tan carinyo cuidava de la casa, procurant tenir-la endreçada; cosa no gaire fàcil atenent que eran cinc criatures les que tenia que cuidar, la més gran de les quals sols comptava nou anys.

Lo senyor Ambrós, separà les cortinetes del llit i restà un moment contemplant, lo capet de la nena circumdat de rinxos negres com l'açabatxe. D'aquell capet, fora 'ls cabells, sols se veien les conques dels ulls, que aparentaven esser grans degut al cercle morat que 'ls voltava. Al

mig d'aquells clots s'hi veien dues taques negres lluentes, donant un aspecte de deliri al rostre.

Lo senyor Ambrós s'ajupí i posà un bés al front d'aquell angelet i al adreçar-se dues llàgrimes li rodolaven cara avall.

—Te 'l front que crema,—digué a la seva esposa.

Després sortiren de la cambra.

Aquella nit, no domiren, ni la malalteta, ni 'ls pares puix que semblava que aquella per moments se n'anava. Al endemà al matí s'inicià, una petita millora, per a recaurer al vespre, i aixís anaren passant dos dies més.

—Papá,—li tornà a preguntar lo petit tot dient,—que ja vares tirar la carta?

—¡Sí! ja 't vareig dir que sí.

—I que no 'ls podré veure ja als reis?

—No, nen, els reis, passen, deixen les joguines pero no 's poden veure. Però aquest any potser no vindran perque com que la nena està tant malalta, pot-ser no vulguin passar.

—I escolta papá. No dius que 'ls reis porten lo que se 'ls demana?

Devegades.

—Però als que son bons minyons, tu dius que sempre 'ls porten lo que volen.

—Sí, per que?

—Per que com que la mamá i tu sou bons els hi podriau demaná que us portessin un remei que curés a la nena i aixís de passada ens portarien coses a tots nosaltres que també som bons minyons.

—Pot-ser si que ho farien això 'ls reis!

El senyor Ambrós s'aixecà de la taula amagant la emoció que sentia i després d'entrar a veure a la nena, se n'anà al despatx.

Al esser al vespre i abans de tancar la caixa passà arqueix cosa que havia deixat de fer tres dies, amb l'afany d'estar uns minuts més a casa seva.

De primer entuvi observà que no hi havia ni molt, de la xifra que el llibre de caixa indicava.

Feu pilots; agafà un paper i anotà. Trenta sis mil, en billets.

Vuit papeletes de plata, mil sis centes.

Tres centes quaranta en plata menuda i noranta cèntims en calderilla.

Just, mancaven vint mil pessetes. ¿Però on podrien esser?

Repassà les sumes. Igual; no s'avia equivocat. Però no podia esser. Faltaria assentar alguna sortida de caixa. Compulsà els documents de sortida i tots estaven anotats.

Una suor freda li queia del front, i les gotes tacaven els bitllets de Banc.

Ja estava tot tancat i encara l'home s'estava fent números i comparacions i sumes parcials.

—Senyor Ambrós, que estarà molt rato?—digué 'l sereno de la casa.

—No, ja surto!

I als pocs moments se trobava ficat al tramvia procurant fer memoria de on podien esser aquelles vint mil pessetes maleides. Les hi haurien robat?

Arribà a casa i la seva esposa li preguntà tota esverada.

—Que 't passa?

—Rés,—respongué.—I la nena.

—Més bé; diu lo metge que ja està una mica esperançat i que demà no vindrà fins al mig dia; a

FESTA

no ser que hi hagués alguna cosa de nou. ¿Però que tens?—insistí, al veure que aquesta bona nova no alegrava al seu espós.

—Rés, deixem.

—Que deu ser que jo no ho pugui saber! Alguna nova desgracia?

—No, sosegat. És que hi fet arqueix de caixa i me trobo a faltar unes pessetes, però com no hi tingut prou temps per a repassar-ho pot-ser que 'l dimars ho trobi.

—Dimars? perquè no dilluns.

—Per que 'l dilluns es festa, son els Reis.

—Es veritat. I quant te falta?

—Vint mil pessetes.

—¡Reina Santíssima!

—Bé, ja veuré si amb aquest dos dies recordo si hi pagat quelcom que no ho haigi assentat.

Al endemà lo metge afirmà que ja responia de la malalteta i 'ls pares tingueren una alegria inmensa, sols que el senyor Ambrós estava capficat per la manca de les vint mil pessetes, que ell ja creia que en un moment de descuit les hi havien prés de la caixa, o de sobre 'l taulell.

I pensava. Els amos pot-ser no ho creuràn que 'm falten de la caixa i si ho creuen me tindran amb recança i si no 'm despatxen me n' hauré d'anar jo! I 'ls meus fills com ho farán? Com menjarán?

Lo dia següent vigília de reis, sortí a cercar quatre joguines pels nens i arribà a la una del matí, carregat amb un arsenal de coses; un cavall sota 'l braç i un sabre a la mà. Al entrar, se descairegà al seu quarto i 's tregué l' abric, deixant-lo demunt de la butaca que hi havia al costat del llit de la nena.

A les set del matí del dia de reis, se despertà la nena i amb veu débil preguntà.

—Que ja han passat els reis?

—Sí nena—digué el senyor Ambrós.

—I que han portat coses per mi?

—Sí, mira.

—Deixeu-mo veure.

Lo senyor Ambrós saltà del llit i agafà a la nena, embolicant-la amb lo seu abric que recullí de la butaca.

Al ésser davant del balcó, la nena feu una lleugera extremitut; lo seu pare li apretà més fort lo cosset per a que no rellisqués, i les mans tropeçaren amb una cosa dura. Palpà precipitadament i els dits buscaren tot seguit la butxaca d'on tregué les vint mil pessetes.

—Rosa!—digué a la seva esposa.—acabo de trobar al lladre.

—Que dius?

—Sí lo lladre de les vint mil pessetes era lo meu abric.

Seguidament entraren les criatures.

Tot foren exclamacions de goig.

—Fills meus digué lo senyor Ambrós.—Els reis han passat i han deixat aquí, la salut de la nena i la honra del papà, además de les joguines que per vosaltres han portat.

I agafant el nen petit li digué:

—¡Sí, nen! els reis portan tot lo que se 'ls demana, si el que ho demana, es bon minyó.

FRA FREI.

BON RECLAM

—Es fà saber, que l'acreditada tocineria del carrer de les Freixuras, coneguda per casa la senyora Pepa, per mal nom la *nas de llana*, on totes les persones de bon paladar hi compren les butifarres de la culana per ser fetes per el noi gran de la mestresa, que es la seva especialitat, aixís com també per escaldufar peus, afeitar morros i pelar cues, des de ahir s'ha cambiat de casa per haver tingut raons amb lo carboner del costat de casa seva, perquè aquest quan escombraba, li embrutava amb la pols de la tarragada, el sang i fetja, les orelles i tot lo que tenia penjat per a fer goig al públic.

Aixís, doncs, des de avui se posa en coneixement de la seva numerosa clientela i de tota aquella persona que vulgui menjar porc fi, net i decent, podran dirigir-se al carrer mes Alt de Sant Pere, al número... ara no m'en recordo, però no 's poden equivocar, a la dreta hi ha un que vesteix difunts, lloga mosquiteres i reb encarrecs per a orquestes d'embalats. A la hi ha esquerra, una botiga de cotilles per a noies i senyores. Dament, o sigui al primer pis, hi ha una fàbrica de pega grega per a tota classe d'instruments de corda, aixís com també fan bordons per a guitarres, com podran veure ho per el lleterero que hi ha al balcó, i en el sotarrani hi adoben pells, aixís es que quan un comença a sentir pudor, es que ja està aprop del establiment.

Al mateix temps se fà saber que tots els dies a les vuit del dematí i a les set del vespre hi trovaran mongetes cuites i els dijous, dies de moda, llardons calents.

Haig d'advertir-los que no s'acostin aprop del taulell, perquè es pintat de fresc i podrien quedar com nous.

Santiago Roy

COMENTANT UN ERRO

En contesta al meu article publicat el 6 del mes passat quin nom portava *Deute sagrat*, llegeixo una crònica firmada per el senyor Josep Vidal, qui amb sa poc habil i desequilibrada argumentació, no contesta, ni desfà res de lo que jo afirmava en la meua; mentres no espliqui els defectes que callava al seu primer número, no dono per contestat son comunicat, recordo bé que li vaig dir que li donaria treballs per a trovar-los, i aixís ho veig, perquè no els contesta; avant doncs, estudiï i busqui lo que difícilment trobarà.

El senyor Vidal segueix parlant d'una pila de coses, desviant l'assumpte per viaranys que mai hi esmentat, car resulta que avui se trova *admirador incondicional* de Wagner, essent abans refractari a el genial músic *¿serà que avui també està de moda?* Diu que en varies ocasions s'ha entusiasmat a la arribada del Cavaller de Cisne, s'ha embadalit sentint les amoroses sonoritats del primer acte de la *Walkiria*, ha disfrutat amb el *Sigfrid*, i ha sentit la tràgica grandesa d'aquell final del Cap vespre dels Deus. En que quedem, *¿es admirador*, troba defectes o s'hi adorm? Cregui que amb aquestes disquisicions cursis, fins hi perdut el cap.

La crònica del senyor Vidal es un cumul de equivocacions, diu que no hi llegit son article. Si la memoria no 'm falta, i el senyor Vidal repasa la meua réplica es convencerà; veurà la reproducció de paraules escrites i firmades per ell mateix, i si no, aquí va, llegeixi: *Wagner... Al arribar aquí, preferim no continuar, puix si (encara que fós sense cap perjudici d'escola) retreiem quelcom (?) defecte també fariem riure... se 'ns tractaria de ridicols per tots els seus incondicionals admiradors, solsament*

perque 'l fet d' entusiasmar-se amb ell, encara que no se l' entengui i per més que un s' hi adormi, sentat a les llotgetes del Liceu, tot escoltant Mestres cantaires o Tristan e Isolda, *jaquí està de moda!* Ho veu senyor Vidal si ho hi llegit?

Amb això 'm dona a entendre que 's vosté el que no ha comprés son escrit. *¿I els esperats defectes, senyor Vidal?* Cregui que no hi ha cap preocupació en mi, prou clar s' expressa, crec que tot-hom ho entendreà perfectament, en tot cas el que no ho entengui ja li he dit serà vosté.

Diu també que algunes eminències musicals han tractat desfavorablement a Wagner, no mostrant-se gens agradoses a sa música; aquí té un altre equivoc, qui li ha parlat mai d' agradar? Recordi que son defectes lo que li demano, senyor Vidal?

Entre altres coses també 'm diu que les obres de Wagner no necessiten defensor i que tota defensa es innecessaria; això es lo natural i lo que hi cregut sempre però lo que no entenc i m' estranya es qui ho diu. *¿Serà que ha oblidat lo que deia abans? ¿O pot-ser comença ha despertar la dormidera que temps passat tenia?*

Diu també el senyor Vidal que Wagner està de moda; no, senyor Vidal, vulga o no vulga i encara que li pesi, Wagner no està de moda, car la moda passa, doncs no vulgui comparar la moda amb un geni creador que no passarà mai.

El senyor Vidal ens ve ha dir que 'ls incondicionals admiradors de Wagner son els que no l' entenen, volguent dir aixís que 'ls que compromen al mestre, no poden per lo tant esser admiradors incondicionals d' ell.

Diu aquest senyor que 'm descomponc pel sol fet de que un pugui retreure defectes a Wagner; no, senyor Vidal, em descomponc quan se parla de retreure defectes que no diu ni dirà. Al mateix temps, repeteix que 'l retreure defectes a un geni, no serveix més que per posar-lo a gran altura. *¿Com enten les coses aquest senyor? No ho cregui, mai un home defectuós pot enlairar-se i menys comentar-lo.*

Al ensemps diu de Wagner qu' era home subiecte a tota imperfectibilitat humana, per lo tan la seva obra en absolut, no podia esser perfecta.

Senyor Vidal, Wagner no 's podia equivocar, car era un geni qu' estava guiat per una força oculta superior a totes les forces humanes, doncs nosaltres i menys vosté, pot calificar o retreure defectes que no troba, i que per a trobar-los, es necessari sobre-pujar a la genialitat del geni que vosté troba defectuós.

¿Qui es que no sent admiració al prodigiós poeta músic, cantant-li himnes de gloria?

El que sincerament estima la poesia, si no es distreu i reconcentra tota la seva atenció a lo que veu i sent, entendreà perfectament el llenguatge de Wagner, que es la força d' inspiració poètica musical i l' emoció estètica amb forma d' expresió directa, que tan sols pot escapar se als que sistemàticament volen veure en el gran revolucionari de la música a un estravagant o un boig.

Vosté voldria eternisar-nos tocant i sentint música amb acompanyament de guitarra; desenganyis, nostra missió en aquesta vida, exigeix un fi més enlairat que 'l que preté sa pobre fantasia; si hagués dit la música de Wagner no m' agrada (pitjor per vosté) ens hauriem vist obligats a contestar que entre gustos no hi entren disputes, però no que diu *si li retreia quicòm (?) defecte, etc., etc.*, això fou lo que m' obligà a contestar sens descompondrem ni preocupar-me com diu de l' eterna obsessió dels gegants que no son més que molins de vent; lo que crec i afirmo, si que es el seu atreviment pretenció i ridicol lo que té de quixotes.

Si mal no recordo, el senyor Vidal ens orienta trasant-nos el camí que hem d' emprendre per a educar nostres sentiments i enlairar nostre esperit, res diu dels trinitaris de la música Wagner, Bach i Straus, tots identificats a una meteixa escola.

A propòsit d' Straus, al parlar d' aquest mes-

tre diu que ho deixa a la veu dels qui han de restar nombre d' admiradors (a Wagner) des de que feu sa aparició, fà bé de deixar-ho pels altres, perque en vosté se podria donar el cas de que ho trobés dolent sent hò, o hò sent dolent; ja li he dit, fà bé de deixar-ho pels que tenen més autoritat que vosté, tan sols al pensar amb els defectes que no diu de Wagner, dona fè a acreditar lo que dic.

En resum: l' article del senyor Vidal no fou ell sol qui l' escrigué, perque aquest senyor no més ha dit de Wagner que s' entusiasma, que 's delectava, s' embadalia, que disfrutava, etc., etc., els que pecaren inferint greus ofenses a Wagner, foren els altres pobres ignocents, que ajudaren a teixir aquell erroni article que està fent equilibris des de son començament fins al fi. Molt bé, senyor Vidal, molt bé.

Ara li demano, li prego pel bé del Art, per la joventut que pert inútilment el temps estudiant aquest músic raquitiu i ensopit home, pels aimants i admiradors incondicionals, digui els defectes que no diu, favor que li estimarà el món musical, esperant de que quan falti d' entre els mortals, recordin el bé que son profon i incansable estudi aclarí, il·luminant els apagats cervells de tota una època d' homes ofuscats, fent-los veure la falsa genialitat del ignorant e insustancial home, que 's deia Ricart Wagner.

SEBASTIÀ MESTRES.

JUDICI DE L' ANY 1914

*Per consultà el firmament,
telescopis, tot buscant
he tingut feina tan gran
que no he escrit als Reis d' Orient.*

He tingut molt gran afany
durant tota la quinzena,
per resoldre, amb molta pena,
el meu judici de l' any.
I un cop ja la feina llesta
i plé de datos el cap,
ho diré, per si no ho sab
a n' el llegidor de FESTA.
Del telescopi amb ajuda
tot consultant les planetes...
vaig a dir-te unes cosetes
que no les sab ni el Deu *Budha*.
Puix que jo, d' aquella ciencia
sóc un trumfo (de secà)
i ara vaig a començar
si es que tu 'm dons la llicencia.
Per les causes per mi vistes
pots creure com fets presents
que hi haurà aconteixements
i grans coses imprevistes.
Hi hauràn gracies i desgracies
i veuràs en tots sos dies:
Tupinambes, sastreries,
cines, sabaters, farmacies,
plats i olles, carnicers,
espardanyers, gallinaires,
carboners, escombriaires,
camins, places i carrers.
Si dones un tom pels horts
hi veuràs ceps i pereres,
avellaners i pomeres
i fins herba i arbres morts,
bróquils, bledes, cirerers,
coses de gran rebombori
que a no ser per en Libori
quedaríen sens saber-s.
Tan si 's vol com si no 's vol
he descobert que hi haurà
dies que molt fort plourà
i altres jòh Deu! farà sol.
Moltes cases i barraques
es construiràn de nou
i Molins de Rei, com ou,

FESTA

plê estarà de noies maques.
Cosa que a tot home encisa
i ratos els fà passà
tan les de càl Julià
com les de casa en Pahissa.
I quan de la feina pleguen
les simpàtiques fadrines
lluïnt llurs cares de nines
ja! els homes com gemeguen.
Jo ho dic, perquè he gemegat
molts cops venint-me maretjos
i com que no soc dels lletjos (?...!)
tot somrient m' han mirat.
I fan perdre la xaveta,
perquè, vaja, jes no tenir barra
deixar correr la *Segarra*
i la *Casas* (la *Quimeta*)
per aquests carrers de Deu
amb formes tan sistemàtiques
i com que son tan simpàtiques
a n' el transeunt distreu!
I amb elles tot-hom hi pensa
i feina, ningú la fà
ni 's té gana per dinà
i 's posa tot-hom com ensa.
I per més que fan tan mal
aquest any, tontos nosaltres,
passarà com tots els altres
i tots patirem igual.
D' això en vindran coses bones
que fins tremolar faràn
i els homes es casaràn
i joh gran Deu! tots, tots amb dones.
Una epidemia brutal
comble de coses estranyes
farà que hi hagin migranyes
i els ulls de poll fassin mal.
Coses que una per una
d' en *Juno* ho he deduit
i ara l' ull he dirigit
vers la llunàtica lluna.
I els dos quedem tan entesos
que m' entero de un plegat
que aquest any ja! haurà estat
d' una dotzena de mesos.
Causas esfereïdores
diuen que aquest any, farà
a llur casa en Julià
moltes dotzenes de gorres.
Conflura en Francisquet
i a casa el Selva també,

al café Nou molt café
i les vaques faràn llet.
Si es cullen els fruits a doijo
hi haurà molt bona collita,
cosa que ja es necessita
perque ningú estigui moixo.
Algú, diu, s' ha de morí
prò d' altres en naixeràn,
els barbers afeitaràn
i el Tet beurrà molt de ví
i segons d' ell veig, vos dic,
que correrà amb veu molt neta
tot cantant *Moriagneta*
i *L' Estudiant de Vic*.
Hi haurà gent que res no fassin,
paletes que fassin cases,
gitanos que venguin ases
i ases que molt s' escarrassin.
Tots els judicis impresos
prediuen quin fret farà
i quins dies fort plourà
durant els diferents mesos.
Per no caure en vaguetat
jo també doncs t' ho diré:
Quan vegis que pel carré
passa un home molt tapat
amb tapaboques i amb capa
i que enfonzat dú el barret
té segur que fà mol fret
i allavores ton cos tapa.
Consell viu, pràctic i bo
que 't pot servir sempre, sempre
del Janer fins al Desembre
i que no pot ser milló,
I per pluges et daré
un consell que mai no s' erra
ni tardor ni primavera
ni al mes d' Agost ni al Jané.
Cap a la finestra vés;
si veus el cel blanquinós
i que la gent sens repós
camina amb paraigua extés,
i treient la mà al defora
et mulles d' aigua pluvial
de que plou es gran senyal
i enganyarte estrany ja fora.
Ten en compte el gran defici
amb que han estat descobertes
aquestes coses tan certes
i creuràs ver mon judici.

LIBORI.

CANÇONS DE LA TERRA

L' estudiant de Vic

(Popular catalana.)

molt a poc a poc.

U - na cançó vuit can - tar, u - na cançó no - va i lin - da, d' un es - tu - di - ant de Vic, que 'n ses - te - ja - va una -
- viu - da. Bon a - mor, a deus - si - au, co - lor de ro - sa flo - zi - da. Bon a - mor, a deus - si - au.

Una cançó vui cantar,
una cançó nova i linda,
d' un estudiant de Vic
que 'n festejava a una viuda.
Bon amor, adeus siau,
color de rosa florida.
La viuda s' hi vol casar,
el seu pare no ho volia;
l' estudiant se 'n ha anat
a serví una rectoria.
Quan la viuda ho va saber
tingué llarga malaltia.
La viudeta se 'n va a l' hort,
en un jardí que hi tenia,

un jardí de totes flors,
rosa vera i setelia.
A la vora del jardí
un roseret n' hi havia;
A la vora del roser
la viuda s' hi adornia,
Ja 'n passava un rossinyol
que pel món dóna alegria.
—Rossinyol, bon rossinyol,
tu cantes i jo estic trista.
Rossinyol, bon rossinyol,
com portes tanta alegria?
—Porto noves de l' amor,

del cor que tu mes estimes.
—Si això n' era veritat
jo be te 'n regalaría:
te 'n faría lo bec d' or,
les ales de plata fina.
—De noves prou te 'n daré,
però no te 'n convidria,
a Roma lo trobaràs
servint una rectoria.
La viuda se n' es anat
vestida de pelegrina.
Quan la viuda arriba allí,
l' estudiant canta missa.

OMBRES BARCELONINES

La tercera a Barcelonaaa!...

Ni la grossa, ni la no tan grossa. El número 10.139 es l'afortunat amb quin Barcelona disfruta de els dos mil'ions rodons, de pessetes també rodones. Però Barcelona no jugaba per treure la tercera; Barcelona jugaba per els sis milions, i les desilusions hagudes han causat un dia de dol a la ciutat. Serà negra estrella o no se que serà, que fins la tercera s'ha anat ha despatxar en el rifaire número 13!

Tot desconsolat em vaig exclamant de no poder realitzar els somnis que m'havia forjat: Em veia amb automòbil per les Rambles, amb un automòbil marca «Fiat» i ara si no hi vaig amb un automòbil *nat*, tot lo més amb que hi aniré serà amb el tranvia. Jo ja m'avia amo i senyor de tota la banda dreta del aixamplis de la banda esquerra de les Rambles i de la «Banda Municipal» amb bombo i tot. Ara sols soc amo d'uns paperets del tot inútils que en diuen apuntacions. Perque, senyors, no he tret ni un cèntim, ni tan sols em tornen els diners de cap, puix que cap ne tinc que acabi en 3, ja que tots acaben molt malament, i jo pot-ser encara n'acabaré més.

Jo que m'creia poguer farcir el gall d'indi amb cervellets de canaris flautes, i ja me el tenia empassat, es dir, empassat encara no, però pensava empassar-mel. Lo que faré serà farcirlo amb serradures i un cop dissecat el portaré a n'el museo Martorell del Parc. I lo que m'ha exasperat més que tot es que sols hi errat de 5.342 punts per treure la primera.

Ah! i ja deuen saber que hi ha hagut un *sabi* que en el concurs de *El Dia Gráfico* ha endevinat el número de la primera (lo més rar, es que l'ha endevinat abans del sorteig) que li va inspirar el que aquella nit, va somniat polls, lo que crec, es que va somniat truites, puix que més hauria valgut que en lloc de enviar el número al diari, hagués enviat a buscar un parell de dècims a Madrid. Vaja, que aquest home mereix no cobrar el premi del concurs, per tonto.

Un amic al sentir les meves paraules me respon:

—Que s'ho empesca vosté, això de que Barcelona està de dol? Barcelona està de festa, jove, molt més que si hagués tret la primera.—

El jove es referia a la aprovació de les Mancomunitats. I el jove tenia molta raó.

JAUME G.

De la farandula teatral

JOVENTUT CATÓLICA.—En aquesta favorecenda entitat els dies de Nadal i de Cap d' any se donaren dos representacions de la obra d' en Frederic Soler (Pitarra) *Els Pastorets o El bressol de Jesús*, que com sempre foren molt ben redudes per el distingit públic que asisteix a n' aquest centre.

La interpretació molt ajustada per part de tots, sobre-sortint els senyors encarregats dels papiers de *Garrofa* i *Pallanga*, que feren veritables prodigis de bis cómica.

Excelent la part musical a càrrec del incansable senyor Miquel Blanch, mestre del «Orfeó», que amb tan acert dirigeix.

La presentació excelent.

El diumenge 28 es celebrà la funció d' ignocents, que feu riure de gust al nombrós públic. Molt bé tots els senyors que hi prengueren part, però el que sobressortí fou el senyor Cogut que interpretà en la primera obra una *Quilteria* que no tenia res que desitjar. Aquest cronista a primera vista va creuers que el senyor Cogut era la Raquel Meller. ¡Ja es badar!

CINE DELICIES.—Molt arrodonit resultà el

programa que 'ns oferiren la nit de Nadal en aquest Cine, puix entre pel·lícules i pessets de concert ens donaren una representació de la bonica comedia d' en Antón Ferrer i Codina *A la Prevenció*, que fou interpretada mitjanament per els senyors Tort, Bosch i Port.

Varem fer-nos ben bé càrrec de dita obra, ja que vam tenir la *fortuna* de sentir-la dugues vegades, car l'apuntador va agafar un tó més alt del que li pertocava.

El públic aplaudi als intèrpretes i jo cree que fins a l'apunt.

MANELIC.

Noves i comentaris

Per a el dia 11, a les 7 del vespre en el «Centre Catalanista» se celebrarà l'apat d' homenatge amb que 'ls amics obsequien als regidors catalanistes que han acabat llurs tasques i als que han sigut elegits enguany.

En el pròxim número en la galeria de retrats insertarem el de nostre estimat amic i inspirat poeta en Ramón Suriñach Senties.

El pròxim dia 25 d' aquest mes, en el teatre «Olimpo» de Barcelona, en la funció de benefici del director de la companyia don Pere Boquet, s'estrenarà el drama en un acte de nostre benivolgut amic en Miquel Gras Vila *Joguines de Ara*. Avans de l'estrena se posarà la rondalla escènica en tres actes i sis quadros original del beneficiat, amb música del mestre Llorens Carbonell *Niona*, de quina obra se n'ocupà amb molt el·logi la crítica barcelonina.

En el número vinent en la secció *Cançons de la terra* publicarem la lletra i música de la bonica canço *El cant dels aucells*.

SS. MM. els Reis d' Orient ens han enviat un telegrama per a que insertem en nostres columnes, lo que fem amb molt de gust.

Sr. Director de FESTA. *Preguem not fiqués desde son periódic a nens i nenes de Molins de Rei, que estem en camí d' aquesta Vila, on esperem deixar un sens fi de abjectes de treball i faguines per a els que han fet més bondat durant l' any passat.*

Melchor, Gaspar i Baltasar.

Queden complerts el desitjos dels tres Reis.

El diumenge dia 20 de Desembre en el camp del *Vicenti* se jugà un interessant i renyit partit de foot ball entre el primers equips del *Vicenti* i del *F. B. C. de Molins de Rei* que després de una renyida i empenyada lluita varen quedar vencedors els últimament citats per quatre goals a un.

Lo equip guanyador se componia pels simpàtics jugadors: Ripoll, Marcet, Melich, Mallorca, Bertrolí, Prat, Casas. Subirats, Ribó, Bosch i Camprubí.

El primer goal el marcà el *Vicenti* que ja no en vá poder marcar cap més i els que varen marcar els de Molins de Rei, el primer i el segon per Prat, el tercer per Casas i el quart per Ribó.

CORRESPONDENCIA

Un amant de la terra. El seu treball ens ha agradat forsa i creiem que 's digee de ser firmat amb nom i cognom, esperem doncs que 'ns dirá quelcom — *Manel Rogé*. Interpretats els seus desitjos. — *Joan Fàbrega Amat*, Anirá arreglat. — *Artur Torné*. Li enviem la col·lecció. El número 2 està agotat: El seu treball anirà en el pròxim número.

Imp., Alfons I d' Aragó, 39.—MOLINS DE REI